

ROMÂNIA
TRIBUNALUL MARAMUREȘ
JUDECĂTORIA BAIA MARE
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. 537/182/2024

SENTINȚĂ CIVILĂ NR. 412/2026

Ședința publică din 15 ianuarie 2026

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: ȘANDOR SEBASTIAN DAN

GREFIER: NECHITA LIANA IOANA

Pe rol se află soluționarea cauzei civile privind pe **reclamantul MELNICIUC MIHAI IVAN** și pe **pârâtul DALE VASILE**, având ca obiect **acțiune în răspundere delictuală**.

Dezbaterile asupra fondului cauzei, au avut loc la data de 13.11.2025, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța în vederea deliberării, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 2 Cod procedură civilă, a amânat pronunțare pentru data de 26.11.2025, apoi pentru data de 10.12.2025, ulterior pentru data de 17.12.2025, apoi pentru data de 31.12.2025, iar apoi pentru data de azi, 15.01.2026, când în urma deliberării s-a pronunțat următoarea hotărâre.

I N S T A N Ț A

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin **cererea** înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 17.01.2024, sub numărul de dosar 537/182/2024, **reclamantul** Melniciuc Mihai Ivan în contradictoriu cu **pârâtul** Vasile Dale a solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună: obligarea pârâtului la plata sumei de 13000 Euro, reprezentând prejudiciul moral cauzat prin publicarea articolului intitulat „*Un tânăr din Poienile de Sub Munte trimis în pușcărie după ce a fost prins cu droguri de mare risc în mașină*”, la data de 09 noiembrie 2023; obligarea pârâtului să elimine de pe site-urile vasedale.ro și fotografiile postate; obligarea pârâtului să posteze pe site-ul vasedale.ro, hotărârea pronunțată în prezentul dosar; obligarea pârâtului la publicarea, pe cheltuiala sa, a hotărârii pronunțate în prezentul dosar, în întregime, într-un ziar de circulație națională; obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că la data de 09 noiembrie 2023 pe site-ul www.vasedale.ro a fost publicat un articol intitulat „*Un tânăr din Poienile de Sub Munte trimis în pușcărie după ce a fost prins cu droguri de mare risc în mașină*”, articol semnat de către autorul acestuia, Vasile Dale. În cadrul articolului se relatează faptul că în octombrie 2021. Mihai (23 ani) din Poienile de Sub Munte a fost oprit de un echipai al Poliției de Frontiera în trafic. Asupra acestuia au fost găsite droguri MDMA (metamfetamina). În cursul articolului a fost inserat și următorul fragment: „*Reclamantul ar fi fost condamnat la o pedeapsa de 3 ani si 6 luni de închisoare în regim de detenție sub aspectul comiterii*

infracțiunii de trafic de droguri de mare risc”. Totodată, s-au publicat și o serie de 3 fotografii.

Reclamantul a precizat că aceste acuzații de natură penală sunt nereal, plătuite de către autorul articolului având drept scop nu informarea opiniei publice asupra unor chestiuni de interes public, ci alterarea imaginii în cadrul comunității de unde face parte. Scopul este unul eterogen, implicând dorința de defăimare a acestuia, dar și căutarea senzaționalului cu orice preț, finalitatea fiind aceea de a crește numărul de accesări pe site, implicit, câștigurile din publicitate.

Reclamantul a apreciat că sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, după cum urmează:

Existența unei fapte ilicite. O faptă este considerată ilicită atunci când este contrară legilor imperative și bunelor moravuri, având ca efect încălcarea sau atingerea drepturilor subiective sau intereselor legitime ale unor persoane, interese care nu sunt contrare normelor juridice și morale (art. 14 al. I C. Civil).

Reclamantul a apreciat că jurnaliștilor, în calitatea lor de formatori de opinie, le revine obligația de a oferi informații exacte și demne de a fi cel puțin considerate credibile, și de a respecta deontologia profesională, informațiile trebuind să fie oferite cu bună - credință. Dacă unele exagerări sunt permise jurnaliștilor, mai ales în exprimarea unor judecăți de valoare, nu același lucru se poate spune despre afirmarea unor fapte, date ca fiind certe și care nu sunt dovedite.

Art. 10 din C.E.D.O. situează că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice. Exercițarea acestor libertăți însă, comportă îndatoriri și responsabilități și poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Existența vinovăției. Prevederile legale în vigoare protejează dreptul la imagine, la demnitate și onoare a persoanei, sancționând încălcarea acestor drepturi. Astfel, art. 30 alin. 6 și 8 din Constituția României stabilesc limitele libertății de exprimare, în sensul asigurării protecției demnității, onoarei, vieții particulare a persoanei și dreptul la propria imagine, iar art. 10 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, stipulează ca exercitarea libertății de exprimare comportă îndatoriri și responsabilități cu privire la protecția sănătății, moralei, reputației sau a drepturilor celor vizați.

Prevederile art. 1349 din Codul Civil stabilesc că orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impun și să nu se aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care încalcă aceasta îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral. În temeiul art. 1357 din Codul civil, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să-l repare.

Existența unui prejudiciu. Prevederile art. 58 din Codul civil stabilesc: *„Orice persoană are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate, la propria imagine, la respectarea vieții private, precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege”*. La art. 61 din Codul civil se arată: *„Viața, sănătatea și integritatea fizică și psihică a oricărei persoane sunt garantate și ocrotite în mod egal de lege. Interesul și binele ființei umane trebuie să primeze asupra interesului unic al societății sau al științei”*. Apoi, art. 64 alin. 2 din Codul Civil prevede: *„Orice persoană are dreptul la integritatea sa fizică și*

psihică. Nu se poate aduce atingerea integrității ființei umane decât în cazurile și în condițiile expres și limitativ prevăzute de lege”.

Cât privește prejudiciul produs, reclamantul arată că el este unul de natură morală, constând în atingerea adusă onoarei și reputației sale. Quantumul acestor despăgubiri este în legătură directă cu gravitatea încălcării dreptului în imagine, a demnității și onoarei, cu calitatea persoanei prejudiciate, cu modul în care defăimarea a afectat viața privată și publică a acestuia.

Reclamantul a apreciat să articolul a fost scris cu rea-credință, punând într-o lumină negativă persoana și activitatea profesională a acestuia, expuse în debutul acțiunii. Față de aceste împrejurări, quantumul despăgubirilor morale solicitate este într-o oarecare măsură să repare prejudiciul cauzat și în același timp să sancționeze fapta culpabilă a pârâtului.

Raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu rezultă în mod direct din elementele descrise mai sus.

Reclamantul a precizat că, potrivit art. 252-253 din Codul civil, persoana care a suferit o încălcare a dreptului său la onoare, demnitate și reputație, va putea cere instanței judecătorești încetarea încălcării drepturilor mai sus arătate, precum și interzicerea pentru viitor, constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite și orice alte măsuri necesare pentru repararea prejudiciului cauzat. Totodată, cel care a suferit o asemenea încălcare va putea cere ca instanța judecătorească să oblige pe autorul faptei săvârșite, să publice, pe socoteala acestuia și în condițiile stabilite de instanță, hotărârea pronunțată ori să îndeplinească alte măsuri destinate să restabilească dreptul atins. De asemenea, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri, sau după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat.

În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 58, art. 64 alin. 2, art. 70, art. 72, art. 73 alin. 1 și 2, art. 74, art. 76, art. 78-79, art. 252-253, art. 1349, art. 1357, art. 1359, art. 1364, art. 1381, art. 1385-1386, art. 1391 din Codul civil, art. 3() alin. 1, art. 194 și art. 453 din Codul de procedura civilă.

În probațiune, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Prin **întâmpinarea** depusă la data de 26.02.2024 pârâtul a solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună respingerea acțiunii reclamantului, ca fiind neîntemeiată, sub toate petitele; obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată reprezentând onorariu avocațial.

În motivare, pârâtul a precizat că articolul de presă publicat pe site-ul vasiledale.ro s-a realizat în baza unor informații primite de la surse din [REDACTAT], în acord cu practica C.E.D.O. evidențiată în cauza Goodwin împotriva Marii Britanii. Astfel, inițial, pârâtului i-a fost transmisă o informare prin care se comunicau următoarele informații: *”Ieri, 7 noiembrie, polițiștii Secției 4 Poliție Rurală Leordina au pus în executare un Mandat de Executare a Pedepsei închisorii, emis de Tribunalul Maramureș, pe numele unui tânăr de 23 de ani din Poienile de Sub Munte. Acesta este condamnat la o pedeapsă de 3 ani și 6 luni de închisoare în regim de detenție sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de droguri de mare risc. Tânărul a fost depus la Penitenciarul Baia Mare în vederea executării pedepse”*. Această informare a fost preluată de mai multe entități de presă: <https://www.directmm.ro/comunitate/112/un-tanar-maramuresean-a-ajuns-la-inchisoare-pentru-ffafic-de-droguri-dc-mare-risc/>; <https://jumalmm.ro/mandat-de-executare-a-pedepsei-inchisorii-pus-in-executare-de-politistii-din-leordina>; <https://www.emaramures.ro/tanar-din-poiunile-de-sub-munte-condamnat-pentru-traffic-de-droguri-de-mare-risc/>.

În baza acestei informări și într-un demers jurnalistic onest privind prezentarea unei teme de importanță pentru opinia publică, pârâtul a arătat că și-a contactat [REDACTAT] pentru a descoperi mai multe informații cu

privire la fapta descrisă și persoana inculpatului. A efectuat acest demers în speranța că un articol mai amplu însoțit de fotografia inculpatului de pe rețelele de socializare (în cazul în care aceasta exista) ar fi arătat cititorilor săi din zonă că traficul și consumul de droguri poate duce la condamnare penală și încarcerare, cunoscut fiind flagelul traficului și consumului de droguri apărut atât în zona în discuție cât și la nivelul județului Maramureș.

În acest sens, primul contact cu [REDACTAT]

[REDACTAT]

La ora 10:05 prin intermediul aplicației de comunicații Facebook Messenger, pârâtul a precizat că este contactat de către sora reclamantului, [REDACTAT], aceasta informându-l asupra necurateții informațiilor publicate, iar la ora 10:08 este contactat prin intermediul aceleiași aplicații de către reclamant, care îi comunică aceeași informație. Imediat acestui contact, pârâtul a eliminat din conținutul articolului imaginile cu reclamantul și la ora 10:09 a contactat [REDACTAT] pentru reverificarea informațiilor.

În acest timp, pârâtul a precizat că a continuat conversația cu sora reclamantului, cât și cu reclamantul, acesta din urmă solicitându-i să precizeze în mod public că informația inițială a fost o greșeală. A arătat că s-a conformat solicitărilor reclamantului iar în conținutul articolului a fost inserată nota prin care se preciza că *”Notă: Inițial am publicat fotografii de pe rețelele de socializare. După ce am fost contactați de aparținători am aflat că totul a fost o confuzie datorită numelui identic”*. De asemenea, a fost efectuată și o postare publică pe rețeaua de socializare Facebook prin care pârâtul a menționat aceeași notă *”Notă: Inițial am publicat fotografii de pe rețelele de socializare. După ce am fost contactați de aparținători am aflat că totul a fost o confuzie datorită numelui identic”*, iar captura de ecran cu această mențiune i-a fost trimisă și reclamantului, acesta din urmă mulțumindu-i și transmițându-i că dorește să se întâlnească cu pârâtul cât mai repede.

Pârâtul a precizat că pozele care făceau referire la reclamant, de altfel singurele modalități prin care reclamantul putea fi identificat, în cuprinsul articolului nefiind menționat numele complet, au fost eliminate din articolul de presă de îndată ce pârâtul a fost contactat de către reclamant și sora acestuia.

În tot acest timp, pârâtul a precizat că discuta cu sursa sa [REDACTAT]

[REDACTAT]

[REDACTAT] Așteptând verificările suplimentare, [REDACTAT] care i-a confirmat, inițial telefonic, că nu este vorba despre reclamant, aspect comunicat și [REDACTAT] la ora 11:20.

Pârâtul a precizat că, confirmarea identității exacte a persoanei încarcerate a venit la ora 16:03, respectiv ora 16:21, moment în care toate informațiile care se refereau la reclamant erau eliminate de pe internet.

În acest context, pârâtul a subliniat că întreaga confuzie a apărut din faptul că reclamantul și inculpatul încarcerat se prezintă sub același nume pe rețeaua de socializare

Facebook. Mai mult, ambele persoane se identifică pe rețeaua de socializare Facebook ca provenind și locuind în loc. Poienile de sub Munte, fapt ce a întărit confuzia pârâtului, rezultând astfel o lipsă a culpei acestuia, contrar celor afirmate de către reclamant.

Pârâtul a arătat că scopul răspunderii civile este, în principiu, de a repara un prejudiciu, această obligație de reparațiune urmărind totodată ca fapta susceptibilă a produce prejudiciul să nu mai fie săvârșită. Funcția preventiv-educativă a răspunderii civile, indiferent de ce formă a acesteia discutăm, aduce în centrul atenției aspecte ce sunt strict personale ale făptuitorului, starea sa mintală, elemente de ordin psihologic ce l-au determinat pe făptuitor să săvârșească fapta, acestea fiind necesare pentru fundamentarea subiectivă a răspunderii. Culpabilitatea conduitei autorului faptei este o condiție esențială, deoarece nu vom putea discuta despre prezența și aplicabilitatea răspunderii civile acolo unde nu există vinovăție.

Rezultă că, fără vinovăție acționează autorul care nu a avut reprezentarea unui caracter antisocial al faptei sale, nu a prevăzut și nici nu ar fi trebuit să prevadă urmările păgubitoare ale faptei, din componența vinovăției lipsind factorul intelectual. De asemenea, nu se face vinovat de producerea faptei cel care, deși are semnificația antisocială a acesteia și a urmărilor sale, nu o săvârșește din propria-i voință, fiind constrâns la aceasta. În acest caz, lipsește, dintre elementele vinovăției, factorul volitiv. El se poate libera astfel de răspundere dovedind cauza externă constrângătoare.

Cu referire la despăgubirile solicitate de către reclamant, în cuantum de 13.000 Euro, pârâtul a apreciat că acestea sunt neîntemeiate și grosier excesive. Astfel, trebuie reținut că nu orice daună se concretizează prin stări de fapt, ci se menține la nivelul trăirilor psihice. Tulburarea, prin fapta care creează suferințe de ordin psihic, dăunează climatului moral sănătos, de care are dreptul să beneficieze orice persoană, creează o stare de neliniște, de zdruncinare a mersului calm și pașnic al vieții sufletești, deci o daună. Evaluarea daunelor morale, chiar atunci când existența lor este evidentă, de regulă nu se poate face prin folosirea unor criterii obiective, ci doar pe baza unei aprecieri subiective, în care rolul hotărâtor îl are posibilitatea de orientare a instanței în cunoașterea sufletului uman și a reacțiilor sale. De aceea, referitor la daunele morale, s-a arătat atât în practica instanțelor cât și doctrinar că nu se poate pune problema evaluării lor precise în bani, în adevăratul sens al cuvântului, dar această împrejurare nu o poate împiedica, prin ea însăși, pe instanță ca, prin apreciere, să stabilească nivelul despăgubirilor, care, în circumstanțele unui caz dat, ar putea constitui o reparație suficientă. Despăgubirile acordate pentru daunele morale au semnificația unei compensații, a unei satisfacții acordate victimei.

În aceste condiții, pârâtul a apreciat că instanța, în situația în care va considera că acțiunea reclamantului este admisibilă, va fi obligată să se raporteze la jurisprudența în materie, la nivelul salariului mediu pe economie, la nivelul de trai al colectivității din care provine atât reclamantul cât și pârâtul, astfel încât să stabilească cu titlu de daune morale o sumă care să păstreze un grad de rezonabilitate și care să nu constituie o îmbogățire fără just temei a reclamantului.

Din cuprinsul cererii introductive se poate observa că, în esență, reclamantul își întemeiază acțiunea pe prevederile art. 1349 și art. 1357 din Codul civil, privind răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie, coroborate cu cele ale art. 58 din Codul civil, privind drepturile personalității, pretinzând astfel încălcări ale drepturilor la demnitate, onoare, reputație și viață privată. În aceste condiții, pârâtul a apreciat că sunt incidente în prezenta speță sunt dispozițiile art. 70-75 din Codul civil,

Înainte de toate, pârâtul a considerat că trebuie făcută distincția între libertatea de exprimare și libertatea presei. Chiar legea fundamentală folosește sintagme diferite pentru marca diferența (de la gen la specie) între cele două noțiuni. Libertatea de exprimare reprezintă cadrul general care include și libertatea presei, dar nu se confundă cu aceasta.

Totodată, libertatea presei este strâns legată de un alt drept fundamental, și anume dreptul la informație.

Prin informarea corectă a opiniei publice este o obligație constituțională ce revine jurnaliștilor, corelativă dreptului la informație al cetățeanului, care are și dreptul de a cere ca informația oferită de jurnaliști să fie veridică în cazul știrilor și onestă în cazul opiniilor, fără intervenții din exterior atât din partea autorităților publice, cât și a sectorului privat or în prezenta cauză, facil se poate observa că pârâtul a prezentat prin articolul reclamat o realitate obiectivă, așa cum i-a fost aceasta prezentată de către sursele sale (a se vedea capturile de ecran ale conversațiilor depuse în probațiune), sens în care opinăm că libertatea de interpretare a informațiilor prezentate nu poate fi cenzurată nici unei persoane, inclusiv pârâtului iar modul cum respectiva informație este interpretată de către alte persoane nu poate fi pusă în sarcina pârâtului.

Legea fundamentală prevede dreptul publicului de a fi informat, prin intermediul mass media, cu privire la aspecte de interes public. În acest context, se pune problema dacă informațiile prezentate se circumscriu "interesului public" or s-a apreciat că, informații cu privire la condamnarea unei persoane pentru trafic de droguri și încarcerarea acesteia se circumscrie în întregime interesului public, încercarea reclamantului de a transpune conținutul articolului ca o încălcare a vieții sale private sau a dreptului său la demnitate și imagine fiind în totalitate nefondată.

Încă de la început, poate fi făcută observația că aceste tipuri de interese — public și privat — nu se exclud automat. Ele pot fi în concordanță. O informație de interes privat poate deveni o informație de interes public atunci când vizează modul de funcționare al unei autorități publice și implicit al angajaților acestei instituții publice, în legătură cu activitatea lor și modul în care aceștia acționează în societate iar în cazul de față, opinăm că un factor determinant în analiza acestei distincții este și de funcția pe care reclamantul o are. De fapt, majoritatea articolelor de presă pornesc de la cazuri particulare.

Sfera informațiilor de interes public este însă mult mai largă, "acestea cuprinzând nu numai activitatea autorităților sau a instituțiilor publice, ci orice informație legată de interesele generale ale societății. O informație de interes public trebuie să urmărească conștientizarea publicului cu privire la interesele sale generale, într-un context social existent la un moment dat și la modul în care acestea pot fi satisfăcute".

Uneori aceste interese particulare pot fi opuse intereselor societății. Presa are însă rolul de a discerne, întrucât dreptul la informație are o structură complexă care cuprinde inclusiv dreptul la selectivitate sau non-informare.

În ceea ce-i privește pe jurnaliști, aceștia beneficiază de o protecție mai largă a libertății de exprimare, atât sub aspectul fondului, cât și a formei. Jurisprudența CEDO le acceptă „recurgerea la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare”(Cauza CEDO: Dalban c. România, par. 49). Totodată, libertatea de exprimare a jurnaliștilor acoperă nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență ori considerate inofensive, dar și pe acelea care "ofensează, șochează sau deranjează". Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, fără de care nu există societate democratică, după cum a reținut și CEDO în cauza Lingens c. Austria, par. 385 .

În afară de substanța ideilor și informațiilor exprimate, articolul 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului protejează de asemenea și modul de exprimare al informațiilor. În acest scop, se ține cont de echilibrul diferitelor interese în cauză, după cum s-a reținut și în cauza CEDO Amihalachioaie c. Moldova, par. 28 .

În condițiile prezentate, pârâtul a apreciat că drepturile reclamantului la demnitate, onoare și reputație nu au fost încălcate de către pârâtul din prezenta cauză, acesta exercitându-și în fapt un drept la liberă exprimare în legătură cu profesia de jurnalist și în limitele recunoscute chiar și de către practica CEDO menționată, drept prevăzut expres chiar și de

către Constituția României. Având în vedere aceste aspecte, devin incidente prevederile art. 1353 Cod civil cu privire la existența unei cauze exoneratoare de răspundere, potrivit cărora ”Cel care cauzează un prejudiciu prin chiar exercițiul drepturilor sale nu este obligat să îl repare, cu excepția cazului în care dreptul este exercitat abuziv”, sens în care nu poate fi atrasă răspunderea civilă delictuală a pârâtului.

În drept, pârâtul a invocat prevederile art. 205 C. pr. civ., precum și celelalte prevederi legale la care s-a făcut trimitere în cuprinsul întâmpinării.

În probațiune, pârâtul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

La data de 14.06.2024 reclamantul a depus la dosarul cauzei **precizare de acțiune** prin care a solicitat: obligarea pârâtului la plata sumei de 13.000 euro reprezentând prejudiciul moral cauzat prin publicarea articolului intitulat „*Un tânăr din Poienile de Sub Munte trimis în pușcărie după ce a fost prins cu droguri de mare risc*” la data de 09.11.2023 sau într-un cuantum pe care instanța îl va considera proporțional cu prejudiciul cauzat reclamantului; obligarea pârâtului la publicarea, pe cheltuiala sa, a hotărârii de condamnare în întregime, într-un ziar de circulație națională, cât și pe site-ul vasiledale.ro; obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu prezenta cauză.

Reclamantul a arătat că nu mai solicită și petitul privind „obligarea pârâtului să elimine de pe site-ul vasiledale.ro” știrea și fotografia cu acesta.

Reclamantul a precizat că, în ce privesc considerentele acțiunii, le menține în continuare.

În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 204 Cod de procedura civilă, art. 72, 73, art. 74 lit. f, 253 alin.3, alin.4 Cod Civil, 1349, 1357, Cod Civil.

În probațiune, suplimentar reclamantul a solicitat încuviințarea probei testimoniale constând în audierea martorilor [REDACTED]

Analizând ansamblul materialului probator administrat în cauză, instanța reține următoarele considerente:

În fapt, pârâtul este jurnalist. Acesta deține și gestionează site-ul vasiledale.ro, un site de presă axat pe relatarea evenimentelor din județul Maramureș.

La data de 09.11.2023 pârâtul a postat pe site-ul vasiledale.ro un articol intitulat „*EXCLUSIV FOTO: Un tânăr din Poienile de Sub Munte trimis în pușcărie după ce a fost prins cu droguri de mare risc în mașină*” (fila 13). Acest articol prezenta trei fotografii cu reclamantul, preluate de pe pagina sa de Facebook (fila 14). Conținutul articolului de presă era următorul (filele 20-23):

„Polițiștii Secției 4 Poliție Rurală Leordina, au pus în executare un Mandat de Executare a Pedepsei închisorii, emis de Tribunalul Maramureș, pe numele unui tânăr de 23 de ani din Poienile de Sub Munte.

Acesta este condamnat la o pedeapsă de 3 ani și 6 luni de închisoare în regim de detenție sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de droguri de mare risc.

Tânărul a fost depus la Penitenciarul Baia Mare în vederea executării pedepsei.

În octombrie 2021, Mihai (23 ani) din Poienile de Sub Munte a fost oprit de un echipaj al Poliției de Frontieră în trafic. Asupra acestuia au fost găsite droguri — MDMA (metamfetamină). Imediat toți ocupanții autoturismului au fost percheziționați. La fel și autoturismul. Conform informațiilor noastre în plafonul autoturismului polițiștii de frontieră au mai descoperit droguri de mare risc. Totodată și asupra unuia dintre pasageri (în husa telefonului) s-au găsit droguri. Cazul a fost instrumentat de polițiștii de frontieră sub coordonarea ofițerilor DIICOT Maramureș.

Principalul suspect a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc. Instanța a decis în urmă cu două zile condamnarea la 3 ani și 6 luni de închisoare cu executare a inculpatului și au emis mandatul de executare a pedepsei.”

Articolul a fost publicat la ora 09:23 (fila 37 verso), pârâtul bazându-se, conform propriilor susțineri, pe [REDACTAT].

Din capturile de ecran care surprind discuțiile pârâtului cu presupusele surse rezultă că verificările pentru realizarea materialului jurnalistic au presupus niște simple căutări pe Facebook.

La ora 10:05 pârâtul este contactat pe rețeaua Facebook de către sora reclamantului, aceasta comunicându-i că este o confuzie, reclamantul neavând nici o legătură cu infracțiunile despre care se face referire în articol. Aceasta i-a mai comunicat pârâtului că reclamantul nu are 23 de ani, ci 20 de ani și că nu deține permis de conducere.

La ora 11:32 pârâtul a îndepărtat fotografiile din articolul de presă și a precizat pe pagina de Facebook, dar și în cuprinsul articolului, că „*inițial am publicat fotografii de pe rețelele de socializare. După ce am fost contactați de aparținători am aflat că totul a fost o confuzie datorită numelui identic*”.

Instanța mai reține că reclamantul și persoana la care se dorea să facă referire informațiile apărute în articol au nume identic postat pe rețeaua de socializare Facebook, vârstă apropiată și sunt din Poienile de Sub Munte (fila 49).

Martorul [REDACTAT] (fila 78) a precizat că era în Germania la muncă cu reclamantul la momentul publicării articolului de presă care îl viza. Acesta a precizat că reclamantul a fost afectat și stresat de situația creată, colegii de muncă batjocorindu-l. Martorul a precizat că știrea a fost postată pentru aproximativ 2-3 ore, ceea ce confirmă cele înveredate de pârât. De asemenea, martorul a precizat că știrea a avut aproximativ 1300 de vizualizări.

În drept, acțiunea reclamantului este întemeiată pe răspunderea civilă delictuală reglementată de dispozițiile art. 1349 și art. 1357 C. civ..

Persoanele a căror viață privată a fost afectată de acțiuni ale presei pot să obțină repararea prejudiciului în baza art. 1357 C. civ.. Astfel, pentru a se angaja răspunderea civilă delictuală, se cer a fi îndeplinite cumulativ mai multe **condiții**, respectiv: existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul. Lipsa oricărui element este suficientă pentru a conduce la respingerea pretențiilor.

O primă condiție pentru atragerea răspunderii civile delictuale pentru faptă proprie presupune **săvârșirea unei fapte ilicite**.

Având în vedere că în speța de față pârâtul are calitatea de jurnalist, iar fapta ilicită invocată de reclamant vizează elemente publicate într-un articol de presă din mediul online, instanța trebuie să analizeze dacă alegațiile jurnalistului reprezintă o faptă ilicită sau se încadrează în limitele recunoscute de lege libertății de exprimare.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța trebuie să pună în balanță dreptul reclamantului la protecția reputației, acesta fiind un element important al dreptului la viață privată, și dreptul pârâtului la libertatea de exprimare, în calitatea acestuia de jurnalist.

Dreptul la viață privată este garantat de art. 8 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, „*Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale*”.

Dreptul la liberă exprimare este garantat de art. 10 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, „*Orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare*”.

Fiind pe tărâmul vieții private a unei persoane, prin publicarea unor fotografii cu aceasta pe un site de presă, statul este chemat, prin instanțele de judecată, să își exercite obligațiile pozitive în temeiul art. 8, în sensul asigurării unui echilibru just între dreptul reclamantului la protecția reputației și dreptul pârâtului la libertatea de exprimare garantată de art. 10 (Pfeifer împotriva Austriei, nr. 12556/03, pct. 38).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat în mai multe situații că viața privată se extinde și la aspecte precum identitatea personală și reputația, iar publicarea fotografiei unei persoane intră în sfera vieții private a acesteia, chiar dacă persoana în cauză ar fi o persoană publică (Von Hannover împotriva Germaniei, nr. 59320/00, pct. 34).

Pe de altă parte, Curtea a subliniat în numeroase rânduri rolul esențial pe care îl joacă presa într-o societate democratică. Deși nu trebuie să depășească anumite limite, în special în ceea ce privește protecția reputației și a drepturilor altora, presei îi revine sarcina de a comunica, respectându-și obligațiile și responsabilitățile, informații și idei cu privire la toate problemele de interes general. La funcția sa, care constă în diseminarea informațiilor și ideilor referitoare la astfel de probleme, se adaugă dreptul publicului de a le primi. În caz contrar, presa nu ar putea juca rolul său indispensabil de „câine de pază” (Bladet Tromsø și Stensaas împotriva Norvegiei (MC), nr. 21980/93, pct. 59 și 62).

În vasta jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului s-au conturat anumite criterii pentru punerea în balanță a celor două drepturi recunoscute de Convenție. Instanța va analiza prin raportare la speța dedusă judecării criteriile reținute de Curte în diverse hotărâri în care s-a analizat problematica echilibrării dreptului la viață privată și a libertății de exprimare, cum ar fi, spre exemplu: Von Hannover împotriva Germaniei (nr. 2) (MC), nr. 40660/08 și 60641/08; Ion Cârstea împotriva României, nr. 20531/06; Polanco Torres și Movilla Polanco împotriva Spaniei, nr. 34147/06 etc..

Un aspect fundamental privește contribuția la o dezbatere de interes general. Instanța apreciază că informarea publicului cu privire la condamnarea unei persoane pentru săvârșirea unor infracțiuni de trafic de droguri de mare risc reprezintă interes general. Această tematică este importantă să fie distribuită publicului, acesta fiind interesat de demersurile pe care statul le întreprinde pentru combaterea traficului de droguri. Problematika drogurilor este mediatizată pe larg, atât la nivel de presă locală, cât și la nivel de presă națională, și pe bună dreptate, putând genera consecințe devastatoare în situația neimplicării statului prin organismele de control și combatere. Astfel, se poate concluziona că subiectul articolului de presă este unul de interes general. Cu toate acestea, concluzia nu este de natură a înlătura restul criteriilor de echilibrare, generând automat o soluție de respingere în speță.

În continuare, instanța reține că reclamantul nu este o persoană publică, fiind un bărbat de 20 de ani care nu deține nici o funcție publică și nici nu exercită activități care îl fac susceptibil de a fi categorisit ca fiind persoană publică (ex. cântăreț, formator de opinie etc.). Acest aspect este important deoarece libertatea de exprimare este mai strictă în ceea ce privește persoanele private.

Un alt element important în speța de față este legat de modalitatea de obținere a informațiilor de către jurnalist. Cum s-a reținut anterior, știrea viza săvârșirea unei infracțiuni grave de către reclamant. În aceste condiții, instanța apreciază că jurnalistul este dator să depună eforturi pentru a identifica în mod corect persoana vizată. Trebuie precizat că instanța nu se rezumă la a observa că s-a produs o eroare de identificare, ci este necesar să analizeze dacă verificările efectuate de jurnalist sunt proporționale raportat la infracțiunea de care a fost acuzat reclamantul.

În concret, pârâtul a primit o informație, un pont, de la o sursă care, potrivit susținerilor pârâtului, ar proveni din cadrul [REDACTED]. Modalitatea în care pârâtul a ajuns la pozele de Facebook ale reclamantului nu este dovedită de acesta, fiind necunoscută de instanță. Se poate observa că la fila 37 pârâtul îi trimite

informatorului o poză cu reclamantul. Următorul mesaj trimis de pârât, conform planșelor fotografice (fila 37 verso) depuse la dosar, este cu comunicarea link-ului către știrea cu reclamantul. Astfel, pârâtul a omis (intenționat sau nu) să depună discuția integrală avută cu presupusa sursă care a condus la identificarea reclamantului ca fiind persoana de interes. Astfel, din probele de la dosar, nu rezultă cum a ajuns pârâtul la identificarea reclamantului, ce fel de verificări a făcut înainte a publica știrea de interes public. Sarcina probei cu privire la acest aspect aparține persoanei interesate, respectiv pârâtului.

Instanța mai reține că pârâtul nu a încercat contactarea reclamantului cu scopul de a confirma știrea, cu atât mai mult cu cât, în mod cert, existau dubii serioase legate de veridicitatea informațiilor primite de la informator. Obținerea informațiilor în mod legal și confirmarea lor de către persoanele interesate reprezintă un alt criteriu des întâlnit în raționamentele Curții Europene ale Drepturilor Omului. Instanța subliniază că nu consideră că este necesară contactarea inculpaților/condamnaților în toate situațiile în care se dorește publicarea unei știri de această natură, dar situația concretă din speța de față o impunea raportat la faptul că „confirmarea” pârâtului cu privire la identitatea reclamantului s-a realizat cu o simplă căutare pe Facebook.

Instanța consideră că profesia de jurnalist presupune ca acesta să efectueze o minimă verificare înainte de a publica informații grave cu privire la o anumită persoană, verificare care lipsește în situația de față. Acest element este apreciat de instanță ca fiind decisiv în analiza efectuată.

În plus, Codul deontologic al jurnalistului reglementat în Anexa 2 din Contractul nr. 993/2006 colectiv de muncă unic la nivel de ramură mass-media pentru perioada 2006-2007 prevede că *„Jurnalistul poate de publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat din surse credibile”* și că *„Jurnalistul va lua în considerare punctele de vedere pertinente ale părților implicate. Jurnalistul este dator să respecte prezumția de nevinovăție. În cazul în care se aduc acuzații, se va oferi posibilitatea celui învinuit să-și exprime punctul de vedere”*.

Mai trebuie precizat că postarea unor poze pe o rețea de socializare de către o anumită persoană nu înseamnă că acestea pot fi preluate liber și publicate în orice context de către oricine.

Concluzionând, acțiunea pârâtului de a publica o știre de interes public într-o publicație online de nivel local care îl viza pe reclamant, o persoană privată, cu atașarea a trei poze ale acestuia preluate de pe pagina personală de Facebook a reclamantului, prin care se preciza că a fost condamnat și încarcerat pentru săvârșirea unei infracțiuni grave de trafic de droguri, fără o verificare suficientă a informațiilor publicate, reprezintă faptă ilicită, neîncadrându-se în limitele recunoscute de lege libertății de exprimare.

Repararea **prejudiciului** cauzat prin afectarea dreptului la imagine și la viața privată nu are o reglementare expresă privind remediu juridic, lăsând la latitudinea instanței, în funcție de solicitările părților, să decidă care este cea mai bună modalitate de reparație. Una dintre măsurile pe care instanța le poate dispune este stabilirea unor despăgubiri în favoarea reclamantului. În ceea ce privește cuantumul despăgubirilor, acesta este greu de determinat, deoarece nu există un criteriu clar de referință.

Reclamantul a pretins încălcarea dreptului la onoare și reputație, componente ale dreptului la viață privată.

Potrivit art. 71 C. civ. *„(1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private. (2) Nimeni nu poate fi supus vreunor imixțiuni în viața intimă, personală sau de familie, nici în domiciliul, reședința sau corespondența sa, fără consimțământul său ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.”*

Dreptul la onoare semnifică dreptul oricărei persoane de a nu i se aduce atingere considerației pe care ceilalți i-o poartă.

Din declarația martorului [REDACTAT] rezultă că reclamantul a fost batjocorit la locul de muncă ca urmare a știrii apărute pe site-ul pârâtului, iar o parte dintre vecinii din România l-au privit ca pe un criminal. Martorul a precizat că a durat în jur de 2-3 luni până când toți cunoscuții au înțeles situația reală.

În ceea ce privește cuantificarea prejudiciului moral încercat, acesta are un conținut neeconomic dată fiind natura valorilor cărora li se aduce atingere și ca atare, în asigurarea reparației pentru astfel de daune nu se poate opera cu criterii vizând o repunere în situația anterioară și deci, o reparație integrală.

Totuși, uzitând principiile jurisprudențiale folosite, instanța reține că prejudiciul moral trebuie apreciat în echitate, cu păstrarea echilibrului și a proporționalității despăgubirilor cu dauna provocată.

Astfel, trebuie avut în vedere că știrea a fost publicată pe un site care are, în general, o audiență de pe plan local, din județul Maramureș, pozele reclamantului au fost publicate pentru un interval destul de scurt, de numai două ore, iar știrea a fost citită de un număr relativ mic de oameni, aproximativ 1300. În plus, instanța reține că pârâtul a acționat cu bună-credință, care se prezumă, prin aceea că nu a publicat informații eronate cu bună știință, ci în baza unei erori de documentare. Astfel, nu putem discuta de o intenție a pârâtului, ci de o culpă.

Pe cealaltă parte, durata situației neplăcute pentru reclamant a fost de scurtă durată, afectarea acestuia și stresul generat fiind destul de reduse, raportat la faptul că pârâtul a remediat eroarea rapid, la aproximativ 90 de minute după ce a fost înștiințat de către sora reclamantului. Totuși, instanța reține neplăcerile generate de faptul că unii membrii din comunitate au rămas cu impresia greșită despre reclamant, fiind nevoie de 2-3 luni pentru a se afla adevărul de către toți apropiații și vecinii.

Privind în ansamblu cele două paliere de analiză, instanța consideră că suma de 5000 lei reprezentând daune morale reprezintă o justă cuantificare a prejudiciului moral încercat.

Legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul moral rezultă din însăși săvârșirea faptei, aspect care rezultă din caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă.

De asemenea, instanța reține și **existența vinovăției** pârâtului. Astfel cum s-a arătat anterior, pârâtul nu a acționat cu intenție, aspect neîndoielnic, ci din culpă, însă, astfel cum prevede art. 1357 alin. (2) C. civ., autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

Fiind îndeplinite toate condițiile legale privind antrenarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, instanța va obliga pârâtul la plata către reclamant a sumei de 5000 lei reprezentând prejudiciu moral cauzat prin publicarea articolului intitulat „*Un tânăr din Poienile de Sub Munte trimis în pușcărie după ce a fost prins cu droguri de mare risc în mașină*” la data de 09.11.2023.

De asemenea, instanța are aptitudinea de a obliga autorul încălcării drepturilor nepatrimoniale ale unei persoane și la alte măsuri apte să restabilească dreptul atins, cum ar fi obligarea autorului, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii de condamnare, aspect prevăzut la art. 253 alin. (3) lit. a) C. civ..

Așadar, observând solicitarea reclamantului, instanța va obliga pârâtul, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii într-un ziar de circulație națională și pe site-ul vasileddale.ro, la rămânerea definitivă a acesteia.

În ceea ce privește cererea reclamantului de obligare a pârâtului la plata **cheltuielilor de judecată**, instanța are în vedere dispozițiile art. 453 alin. (1) C. proc. civ., potrivit cărora, „*partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată*”. De asemenea, art. 452 C. proc. civ., prevede faptul că „*partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului*.”

Instanța constată că soluția care urmează să se pronunțe în cauza de față este de admitere în parte, astfel că se poate aprecia că reclamantul este cel care a câștigat procesul, considerându-se îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale și se pot acorda în favoarea acestuia cheltuieli de judecată în măsura în care acestea sunt dovedite.

Cheltuielile de judecată au fost dovedite de către reclamant înainte de închiderea dezbaterilor asupra fondului în felul următor: cheltuielile privind taxa judiciară de timbru în valoare de 100 lei, conform chitanței de la fila 10 și onorariu avocațial în cuantum de 3000 lei, conform dovezilor de plată de la filele 79-80.

În aceste condiții, instanța va admite capătul de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată și va obliga pârâtul la plata către reclamant a sumei de 3100 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Instanța va respinge solicitarea pârâtului de obligare a reclamantului la plata cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată, având în vedere soluția care se prefigurează cu privire la prezenta acțiune.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul Melniciuc Mihai-Ivan

în contradictoriu cu pârâtul Dale Vasile-Nicolae, având

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de 5.000 lei reprezentând prejudiciu moral cauzat prin publicarea articolului intitulat „*Un tânăr din Poienile de Sub Munte trimis în pușcărie după ce a fost prins cu droguri de mare risc în mașină*” la data de 09.11.2023.

Obligă pârâtul, pe cheltuiela sa, la publicarea hotărârii într-un ziar de circulație națională și pe site-ul vasiledale.ro, la rămânerea definitivă a acesteia.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de 3.100 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Respinge solicitarea pârâtului de obligare a reclamantului la plata cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare.

Cererea de apel se depune la Judecătoria Baia Mare.

Pronunțată la data de 15.01.2026 prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

**PREȘEDINTE
ȘANDOR SEBASTIAN DAN**

**GREFIER
NECHITA LIANA IOANA**